

A CSODAERSZÉNY

Edin és Ági rengeteget játszottak együtt. Gyakran megesett, hogy más állatgyerekek kérték Edint, hogy adja át a játékát nekik. Edin mindig készségesen megtette, de egyszer csak azt vette észre, hogy már semmivel sem tud játszani, mert ahogy elkezdi, valaki mindig elkéri tőle, ő pedig ott marad játék nélkül. Ági sokat korholta ezért:

– Edin! Miért adod oda azonnal a játékodat, ha kérik? Hisz te is kivártad a sorod, hogy játssz velem, mások is várhatnak rá egy kicsit.

Edin tudta jól, hogy van igazsága Áginak. Volt olyan, hogy egy erősebb állatgyerek akart az ő játékával játszani. Sok őzbak és szarvas gyerek is játszott

a tisztáson, akik erősebbek voltak nála. Bozó egyszer csúnyán felöklelte, mert nem adta át a hintát neki. Azóta nem mert megtagadni az erősebbek kérését, mert félt, hogy bántják.

Sokszor kérték tőle a játékát kisebbek is. Nekik sem mondott nemet, mióta egyszer Rudi, a kis róka kérte, hogy szálljon le a mászókárról, mert ő akar oda felmászni. Edin akkor rákiabált, hogy hagyja őt játszani, és keressen magának másik játékot. Erre a rókakölyök hangosan kiabálni kezdte, hogy Edin elvette a játékát. Edin mérges lett, amiért hazudott és egy kicsit megrúgta a hátát, hogy hallgasson el. Ezt észrevette Lida, és csúnyán összeszidta, mert azt hitte, hogy tényleg elvette Rudi játékát, és ráadásul még bántja is. Edint borzasztóan bántotta ez az igazságtalanság. Ráadásul senkinek sem beszélt róla, mert attól félt, hogy mindenki azt gondolná, Lidának volt igaza. Másnapra megbetegedett. Fájt a toroka, és émelygett a gyomra. Éjszaka még hányt is. Forró lett a teste, és rázta a hideg. Akkor megfogadta, hogy a kisebbek kéréseit mindig teljesíteni fogja. Még akkor is, ha nem jogosak, mert mindenáron el akarta kerülni az újabb szidást.

Hamar meggyógyult, de attól fogva a betegség gyakran előjött nála. A játszótéren sem szeretett már lenni. Egy nap el is panaszolta ezt Bagi apónak és az öreg tölgynek. Az öreg bagoly így szólt:

- Edin. Mások kéréseinek a teljesítése szép dolog, de ez nem jelenti azt, hogy mindenkinek azonnal teljesítened kell minden kérését. Ha te félórát vártál arra, hogy hintázhass, és még éppen csak hogy felültél rá, nem igazságos, hogy máris átadd másnak. Ha Bozó kéri, miért nem mondd neki, hogy várjon, amíg hintázol egy kicsit, és később átadod a helyed?
- Bozó erősebb nálam, és félek, hogy felöklel. Egyszer mondtam neki, hogy nem adom át a helyem, és bántani akart. – mondta kétségbeesetten Edin.
- Hogy mondtad ezt neki?
- Azt mondtam, hogy „hagyjál békén, enyém a hinta”.
- Értem. Bozó ekkor mérges lett igaz? – kérdezte Bagi apó.

- Igen.
- Mit gondolsz, mi lett volna akkor, ha azt hallja tőled, hogy „kérlek Bozó, engedd meg, hogy hintázzak én is egy kicsit, mert még csak most ültem fel rá! Utána átadom a helyem.”

Edin gondolkodott egy kicsit. Lát-szott, hogy Bozó helyébe képzele magát, és kis idő múlva megszólalt:

- Hát, azt hiszem, akkor nem lett volna olyan mérges. – válaszolta.
- Bizony, valószínűleg várt volna egy darabig türelemmel, amíg te élvezed a hintázást. – szólalt meg most az öreg tölgy.
- Ez olyan nehéz! – fakadt ki Edin – Amikor Bozó azt kérte, hogy adjam át a hintát, mérges lettem, és nem tudtam volna ilyen szépen beszélni vele, ahogy te mondtad, Bagi apó. Azóta pedig félek tőle is, és mióta Rudi miatt megszidtak, a kisebbektől is.
- Bizony, a harag és a félelem nem jó tanácsadó. – mondta Bagi apó – Emlékszel? Döme azért karmolt meg, mert mérges lett rád. Bozó is azért akart bántani. És te is azért válaszoltál csúnyán Dömének és Bozónak, mert mérges lettél, amikor azt akarták, hogy hagyd abba azt a játékot, amit éppen annyira élveztél. Emlékszel arra, mit éreztél akkor, amikor Bozó megkért, hogy add át a hintát?
- Azt hiszem, igen. – mondta Edin, visszagondolva arra a régi esetre – Csak az járt a fejembe, hogy játszani akarok, és nem fogom abbahagyni.
- Értem. És mostanában mit érzel, amikor kéri, hogy add át a játékot, és te megteszed?
- Azt, hogy szeretnék még játszani vele, de félek, hogy ha nem adom át, bántanak, vagy összeszidnak. És szomorú vagyok, amiért én soha nem játszhatok semmivel kedvemre. – mondta Edin elkeseredetten. – Ezért már nem is szeretek a tisztáson lenni.
- Hát ez így nem jól van. – mondta Bagi apó. – Valamit ki kell találnunk, mert Gyémántfog nem azért készítette azt a szép játszóteret, hogy szomorú legyél miatta.
- Nekem eszembe jutott valami. – mondta az öreg tölgy. – Hívjuk ide Mályvaszirmot, az erdei tündért, és kérdezzük meg, mit tanácsol!

Ezt jó ötletnek tartotta Bagi apó is. Erősen hívták gondolatban az erdei tündért. Egyszer csak úgy érezték, hogy már észrevette a kívánságukat. Az öreg tölgy azt mondta, érezte, amint a tündér azt üzeni, hogy mindjárt jön. A fák nagyon ügyesen kapcsolatba tudnak lépni a tündérekkel. Sokkal jobban, mint az állatok.

Izgatottan és csendben várt a három barát. Egyszer csak észrevették, ahogy a tündér feléjük repül a tisztás északi szélétől. Lehet, hogy a hódvárban volt dolga, és épp onnan jön?

Bagi apó és az öreg tölgy részletesen elmesélték Edin történetét. Megkérdezték, hogyan lehetne abban segíteni a kis őzgidát, hogy mindig a legmegfelelőbbben tudja megfogalmazni a mondatait ahhoz, hogy békésen rendeződjenek a nézeteltérések.

– Bizony, ez nem mindig egyszerű. – mondta a tündér. – Mondd csak Edin! Beteg nem szoktál lenni? Nem szokott fájni a torkod és a gyomrod?

– De igen. Egy kicsit most is fáj a torkom, és a múlt héten is beteg voltam.

A tündér erre beszélni kezdett:

– Nos, elmesélem neked az erdő keleti részén lévő tövisbokrok történetét. Tudom, hogy ismered a helyet, mert véletlenül épp láttam, amikor kergetőzés közben felsértette a bőröd az egyik nagy tövis. Tudod, hogy azok a bokrok különleges bokrok?

Réges-régen, amikor Bagi apónak a nagyapja még bagoly fióka volt, én akkor voltam gyermek. Két testvérem volt, és sokat veszekedtünk. Anyukánk olyankor borzasztóan szomorú lett. Én nagyon szerettem őt, ezért elhatároztam, hogy bármit kérnek tőlem a testvéreim, azt teljesítem. Ha elkérték a játékot, amivel játszottam, odaadtam. Ezért aztán sokkal kevesebbet veszekedtünk. Anyukám meg is dicsért, amikor látta, milyen szelíden tűröm a testvéreim piszkálódását, és a játékaimat is inkább odaadom, ha kérik, nem veszekszem velük.

Igen ám, de egyszer megfájdult a torkom, és belázasodtam. Máskor meg a hasam fáj, és hánytam is. Egyre gyakrabban voltam beteg. Anyukám, aki tündér lévén ismerte az erdő összes gyógynövényét és gyógyforrását, nem győzött kúrálni engem. Sokat tudott enyhíteni a panaszaimon, de a gyakori betegeskedésem nem akart elmúlni.

Egyik nap leültek édesapámmal tanácskozni, mit lehetne tenni azért, hogy újra olyan egészséges legyek, mint régen. Édesapámnak az az ötlete támadt, hogy felkeresi velem a nagy fehér tündérmágust. Ő egy nagyon öreg, hófehér hajú tündérvarázsló, aki a nagy hegyeken túl lakik.

Másnap teleraktunk egy hátizsákot pogácsával, amit édesanyám süített éjszaka, csomagoltunk mellé meleg ruhát is, mert kora tavasz volt, és az éjszakák nagyon hidegek voltak. Aztán útra keltünk. Három nap múlva találtuk meg a varázsló házikóját.

A varázsló ajándéka

A varázsló nagy szeretettel fogadott bennünket. Elmondtuk neki, mi szél hozott. A mágus hozzám fordult. Olyan átható tekintettel vizsgált sokáig, hogy úgy éreztem, belelát a testembe is, és a gondolataimba is. Végül megkérdezte:

– Mondd csak kis Mályvaszirom! Te jó kislány vagy otthon?

– Igen. – feleltem büszkén – Nem veszekszem a testvéreimmel, és segítek édesanyámnak.

– Értem. Pont így gondoltam. De mond csak! Mit érzel akkor, amikor a testvéreid csúfolódnak veled? – kérdezte.